

Sygn. akt III AUa 1072/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

SSA Beata Michalska

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2015 r. w Ł.

sprawy **B. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

o datę wypłaty emerytury

na skutek apelacji B. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 7 lipca 2014 r. sygn. akt VI U 428/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1072/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił B. J. podjęcia wypłaty emerytury od dnia 27 marca 2013 r., ponieważ podjęcie wypłaty świadczenia nastąpiło po rozwiązaniu stosunku pracy, tj. od 1 listopada 2013 r.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 24 lutego 2014 r. B. J. wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do wypłaty emerytury od dnia 27 marca 2013 r. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 7 lipca 2014 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił, że B. J. nabył prawo do emerytury z wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 12 sierpnia 2013 r., VI U 1603/13. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 27 marca 2013 r. B. J. pozostawał wówczas w zatrudnieniu. Wykonując ów wyrok Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 24 października 2013 r. przyznał ubezpieczonemu zaliczkę na poczet emerytury od daty określonej wyrokiem, tj. od dnia 27 marca 2013 r. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że wypłata emerytury zostaje zawieszona ponieważ wnioskodawca kontynuuje zatrudnienie. W dniu 31 października 2013 r. B. J. złożył w organie rentowym wniosek o wznowienie wypłaty świadczenia, do wniosku załączył świadectwo pracy, potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 października 2013 r. Wskutek tego organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 listopada 2013 r.

W tak ustalonym, bezspornym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. Przywołał treść art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i stwierdził, że odwołujący się nabył prawo do emerytury od dnia 27 marca 2013 r., ale wypłata świadczenia prawidłowo podjęta została dopiero od dnia 1 listopada 2013 r. Przepis art. 103a ustawy stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego. Jak wynika z niespornych ustaleń B. J. do dnia 31 października 2013 r. pozostawał w takim stosunku pracy, toteż prawo do wypłaty emerytury nabył dopiero od 1 listopada 2013 r., a więc od ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia - art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Co się zaś tyczy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, na który powoływał się ubezpieczony, Sąd pierwszej instancji skonstatował, że wyrok ten nie ma do wnioskodawcy zastosowania. Przywołanym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy podkreślił, że wyrok ten ma charakter zakresowy, nie stwierdza on niezgodności art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. w ogóle, lecz tylko w stosunku do określonej grupy osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał wskazał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę spowodowało, że osoby, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie do 31 grudnia 2010 r., zostały objęte mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego, aby pobierać emeryturę po dniu 1 października 2011 r. musiały bowiem rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. Z dalszych motywów wyroku Trybunału wynika, że gdyby osoby przechodzące na emeryturę przed 1 stycznia 2011 r. wiedziały, że będą musiały rozwiązać swój stosunek pracy, aby pobierać świadczenie, to być może ich decyzja byłaby inna, dalej pozostawałyby w stosunku pracy nie składając wniosku o emeryturę, bowiem korzystniejsze dla nich byłoby osiągnięcie wynagrodzenia ze stosunku pracy, niż pobieranie niższej emerytury. Trybunał ostatecznie uznał, że treść ryzyka emerytalnego, w określaniu którego ustawodawca ma swobodę, nie powinna być zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury, gdyż takie działanie stoi w kolizji z zasadą zaufania obywatela do państwa do stanowionego przez nie prawa. Zatem sentencja wyroku dotyczy jedynie tych osób, które uzyskały prawo do emerytury do dnia 31 grudnia 2010 r. bez potrzeby rozwiązywania stosunku pracy, w stosunku do których nowa regulacja była swoistym zaskoczeniem. Natomiast co do tych ubezpieczonych, którzy uzyskali świadczenie w reżimie prawnym, w którym nie było możliwości jego pobierania bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, nie można twierdzić, że zostali oni zaskoczeni regulacją art. 103a ustawy emerytalnej. Te osoby, na co zwrócił uwagę Trybunał w uzasadnieniu, nie mogą skutecznie powoływać się na skutki przedmiotowego wyroku. Sąd Okręgowy w konkluzji zważył, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy tylko tej grupy ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do świadczeniobiorców, którzy nabyli prawo do emerytury pod rządem wcześniej obowiązującego art. 193 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Trybunał Konstytucyjny orzekł o konstytucyjności tej regulacji w wyroku z dnia 7 lutego 2006r.

B. J. uzyskał prawo do emerytury w dniu 27 marca 2013r., toteż wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r. nie ma do niego zastosowania, a zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Stwierdzając powyższe Sąd Okręgowy odwołanie oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji ubezpieczony zarzucił naruszenie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w aspekcie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, „pozwalającym na przyznanie emerytury bez rozwiązania stosunku pracy”, jak też Konstytucji RP i orzecznictwa sądowego w zakresie

mocy obowiązującej przepisu z powodu niezgodności z Konstytucją oraz nieuwzględnienie treści prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 12 sierpnia 2013 r., VI U 1603/13, przyznającego świadczenie emerytalne od dnia 27 marca 2013 r.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji ZUS przez nakazanie organowi rentowemu wypłaty emerytury od dnia 27 marca 2013 r.

W uzasadnieniu środka odwoławczego B. J. szeroko przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych na tle art. 190 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wywodząc, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany, poczynając od daty jego uchwalenia. Skoro zatem wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r. ma skutek retroaktywny, to zachodzi konieczność rozpoznania sprawy z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu, a więc niestosowania przepisu niekonstytucyjnego do stanów faktycznych, w których formalnie nie dokonano jeszcze derogacji. Mimo to Sąd Okręgowy sformułował postawę prawną rozstrzygnięcia z uwzględnieniem niekonstytucyjnego przepisu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy.

W istocie Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 orzekł, że art. 28 cytowanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, „dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” (OTK-A 2012/10/121). Mocą owego art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 r. ustawodawca dodał do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Według regulacji zawartej w art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726), nowy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy stosować do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Podstawowy problem w rozpatrywanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawie dotyczył oceny czy ustawodawca, rozciągając obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji prawa do emerytury - na osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., nie naruszył zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W tym okresie bowiem treścią ryzyka emerytalnego było osiągnięcie wieku emerytalnego (oraz stażu), co oznacza, że realizacja świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia. Trybunał podkreślił m.in., że zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa związana jest z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Przejawia się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa przez państwo, by nie stawało się ono „pułapką” dla obywatela i by mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki, których nie był w stanie przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, że jego działania będą także później uznawane przez porządek prawny. Trybunał uznał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury do 31 grudnia 2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego, co naruszyło konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do państwa.

Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, przedmiotowe rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje w ogóle zastosowania do apelującego, zważywszy, że bezspornie ma on prawo do emerytury ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku od dnia 27 marca 2013 r., a więc po 31 grudnia 2010 r., tj. w aktualnym stanie prawnym,

w którym obowiązuje przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (dodany do ustawy emerytalnej z dniem 1 stycznia 2011 r. ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r.). Przepis ten jest w swej treści odpowiednikiem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego do dnia 7 stycznia 2009 r., który także stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że tylko w reżimie prawnym obowiązującym od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. była możliwość pobierania emerytury bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, na rzecz którego ubezpieczony wykonywał zatrudnienie. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. dotyczy właśnie tej grupy ubezpieczonych, którzy nabyli i zrealizowali prawo do emerytury w wymienionym okresie i późniejsze rozciągnięcie przez ustawodawcę na tych ubezpieczonych obowiązku rozwiązania stosunku pracy naruszyło konstytucyjny standard, w postaci zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Trafnie podniósł także Sąd pierwszej instancji, że Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się także w kwestii zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r. i również zawierającego wymóg rozwiązania stosunku pracy, a więc powodującego zawieszanie wypłaty emerytury w sytuacji nierozwiązania stosunku pracy. W wyroku z dnia 7 lutego 2006 r., SK 45/04, (OTK-A 2006/2/15) Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Trybunał uznał tym samym, że ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową. Emerytura jest w założeniu świadczeniem, które zastępuje, a nie uzupełnia wynagrodzenie ze stosunku pracy i do jej istoty należy zapewnienie środków utrzymania w razie zaprzestania pracy, w związku z osiągnięciem określonego wieku. W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury. Nadto w wyroku z dnia 11 marca 2004 r., II UK 276/03, (LEX nr 985593) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że cel nowelizacji art. 103 ust. 2a jest oczywisty, zmierza do wymuszenia na pracodawcy świadomej decyzji co do ponownego zatrudnienia osoby z ustalonym prawem do emerytury. Ustawodawca ma prawo wprowadzać czy też modyfikować zasady zawieszalności świadczeń emerytalno-rentowych, mając na uwadze aspekty społeczno-ekonomiczne, w tym aktualne tendencje na rynku pracy, co w żadnym stopniu nie narusza zasady demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto Sąd Najwyższy wywiódł, iż regulacja ta nie narusza zasady ochrony praw nabytych potwierdzonej art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, albowiem nie pozbawia ona osób zainteresowanych prawa do emerytury, lecz oddziela nabycie prawa do emerytury w wyniku ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego (dożycie odpowiedniego wieku) od zawieszenia świadczenia w razie kontynuacji zatrudnienia bez rozwiązania stosunku pracy. W przypadku istnienia przyczyny zawieszenia świadczenia (kontynuowanie zatrudnienia) konsekwencją zawieszenia prawa do świadczenia jest wstrzymanie jego wypłaty, jednak ustanie tej przyczyny powoduje wznowienie wypłaty świadczenia od miesiąca ustania. Zmodyfikowana zasada zawieszalności świadczeń nie łamie zasady *lex retro non agit*, gdyż nie odbiera ubezpieczonemu nabytych praw do świadczeń emerytalnych, lecz zmienia, od daty określonej w art. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2000 r., dotychczasowe zasady ich zawieszania, wyrażające się warunkowym wstrzymaniem ich wypłaty. Regulacja zawarta w art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, która wówczas objęła osoby pobierające emeryturę, nie naruszyła zasady ochrony praw nabytych. Nie pozbawiła ona bowiem ubezpieczonych prawa do emerytury. Z kontynuowaniem zatrudnienia bez rozwiązania stosunku pracy łączyła konsekwencje w postaci zawieszenia prawa do świadczenia i w efekcie wstrzymania jego wypłaty (art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy zaś ustanie przyczyny zawieszenia

prawa do emerytury (rozwiązanie stosunku pracy) powodowało wznowienie wypłaty świadczenia (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2003r., II UK 363/02, LEX nr 985610).

Rozważania zawarte w powyższych judykatach odnoszą się do istoty regulacji, mającej zastosowanie w rozpatrywanym przypadku. Zawieszenie prawa do emerytury w związku z pozostawaniem w dotychczasowym zatrudnieniu jest funkcjonalnie uzasadnione i ma podstawę w art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, który wiąże z osiągnięciem wieku emerytalnego powstanie prawa do zabezpieczenia społecznego. Innymi słowy, skoro skarżący nabył prawo do emerytury po 31 grudnia 2010 r. (w dniu 27 marca 2013 r.), czyli w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który uniemożliwia pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to w żadnym razie nie dotyczy go wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., odnoszący się do innej kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych, którzy działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.). Tylko osoby, które w tym okresie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że warunek rozwiązania stosunku pracy, przewidziany w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie do osób, które - jak apelujący - nabyły prawo do emerytury w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po 1 stycznia 2011 r., jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach. W stosunku do tej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził „nowej” treści ryzyka emerytalnego, gdyż wymóg rozwiązania stosunku pracy jest dla nich dotychczasowym ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę.

W pełni uprawnione są przy tym zapatrywania prawne wyrażone w orzecznictwie przywołanym przez apelującego, w przedmiocie retroaktywnego skutku wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego prowadzi do derogacji uznanych za niezgodne z Konstytucją przepisów ze skutkiem *ex tunc*. Z chwilą opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw przepisy te tracą zdolność do wymuszania określonego zachowania zarówno przez ich adresatów, jak i przez organy stosujące prawo, dając jednocześnie przewidziane wprost w art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej (w zw. z art. 401¹ k.p.c.) konstytucyjne uprawnienie do wznawiania postępowań zakończonych orzeczeniem wydanym na podstawie tych niekonstytucyjnych przepisów. Gdyby uznawać za słuszne stanowisko przeciwne - że do momentu ogłoszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego akt uznany za niekonstytucyjny ma pełną moc obowiązującą i powinien być bez żadnych zastrzeżeń stosowany przez sądy do stanów faktycznych powstałych przed ogłoszeniem tego orzeczenia - to w istocie przekreślony byłby sens instytucji wznawienia postępowania, którego celem jest restytucyjne wydanie orzeczenia zgodnego z prawem oraz z wartościami i zasadami konstytucyjnym. O tak rozumianych skutkach orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego stanowią między innymi wyroki samego Trybunału z dnia 2 marca 2004 r., SK 53/03, OTK 2004/3/16, czy też 9 czerwca 2003 r., SK 5/03 OTK 2003/6A/50. Stanowisko w kwestii retroaktywnego charakteru orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, K 2/12, zajął także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 330/12 (LEX nr 1328042), wskazując że przepisy prawa uznane za niezgodne z Konstytucją naruszały ustawę zasadniczą już od dnia ich wejścia w życie, a co za tym idzie nie mogą być legalną podstawą orzekania przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy. Prowadzi to do możliwości wzruszenia (na podstawie art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej) prawomocnych orzeczeń wydanych przed datą wejścia w życie orzeczenia Trybunału, w których przepisy te stanowiły podstawę rozstrzygnięcia, jak i do wskazań, aby w sprawach zawisłych i nierozstrzygniętych do tej daty sądy nie stosowały sprzecznych z Konstytucją przepisów. Sąd Apelacyjny w Łodzi w całości zapatrywania te aprobejuje, były one kanwą orzekania w wielu sprawach ubezpieczonych, należących do kategorii, o której traktuje wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r., także wskutek skarg o wznowienie postępowania. Skoro jednak do apelującego wyrok ten w ogóle nie ma zastosowania, to zupełnie chybione jest powoływanie się na jego retroaktywne skutki.

Sumując, B. J. nabył prawo do emerytury od dnia 27 marca 2013 r. Ponieważ pozostawał wówczas w zatrudnieniu, prawo do uległo zawieszeniu z mocy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wznowienie wypłaty nastąpiło od dnia 1 listopada 2013 r. (art. 135 ust. 1 ustawy), bowiem z dniem 31 października 2013 r. stosunek pracy wnioskodawcy został rozwiązany. W tej mierze nie ma jakichkolwiek podstaw prawnych do traktowania skarżącego na innych zasadach, niż pozostałych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury po 1 stycznia 2011 r.

Z powyższych względów Sąd drugiej instancji bezzasadną apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.